

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

10-1-52

KUIFJE

Nr 2

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE TERUGKEER VAN

MORRISSON

Onze brievenbus

Paul Iloren, Antwerpen. — Ik wacht op je postzegels en je volledig adres want Antwerpen is groot, hoor !

Georges Dumont, Roeselare. — Je briefje deed me veel genoegen en ik hoop dat het niet de laatste is. Welkom in onze grote familie. Nu ga je veel leden werven voor ons blad, hé ! Hoe meer zielen, des te meer vreugd!

Wim Keesink, Den Haag. — Het doet me genoegen te vernemen dat je vrienden en jijzelf zoveel smaak vinden in het verhaal « Onder de Vlag van de Compagnie ». Hartelijk dank voor je wensen.

Ely Adriaenssens, Hoboken. — Op het vervolg van « Het Zwarte Goud » moet je niet meer wachten, want dat verhaal is intussen in album verschenen ! Waarschijnlijk bedoelde je het verhaal « Mannen op de Maan » Nog wat geduld. Het duurt niet lang meer.

Jaak Jacobs, Meneghemlei, 49, Deurne-Zuid, zou graag in de omtrek van Deurne een vriend vinden die Kuifje's bons verzamelt. Wie met Jaak wil vriendschap sluiten, moet hem maar eens gaan opzoeken of schrijven.

H. Vandenameele, Aalst. — Zoals ik reeds aan Ely Adriaensens, van Hoboken, schreef, zal het niet lang meer duren eer het vervolg van het verhaal van Hergé in ons blad zal gepubliceerd worden. Foto's van schrijvers kan ik je niet bezorgen. In de Standaard Boekhandel, E. Jacqmainlaan, 127, Brussel, kun je de foto's van Vlaamse schrijvers bekomen in postkaartformaat tegen een zeer billijke prijs.

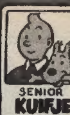
H. Tavernier, Tielt. — Hartelijk dank voor het vriendelijk briefje en het krantenknipsel. En zal daar het nodige gevolg aan gegeven worden. De vader van je vriend ken ik niet. Met mijn beste groeten.

Julien Van San, van Schoorstraat, 8, Schaarbeek, zou graag postzegels willen ruilen van België en andere landen. Men schrijve hem rechtstreeks.

J.-P. Grün, Rotterdam. — Voor je eerste vraag, zie antwoord aan mej. Ely Adriaensens. Wat denk je van de Holland-Belgiëmatch? Ben je naar Feyennoord geweest ? Laat me je indrukken eens kennen. Met mijn hartelijkste groeten.

Luc Bestebroer, Oost-Kapelle, Zeeland. — Zoals je reeds in andere antwoorden hebt kunnen lezen, bestaat de Hollandse editie van « Kuifje » uit zestien bladzijden. De economische toestand laat ons niet toe er thans meer te brengen. Hopelijk verbetert dat wel. Ben je nog steeds tevreden over je blad. Laat het me eens weten.

Ter herinnering :
MORGEN
DONDERDAG 10 JANUARI
gaat het
Groot Jaarlijks Kuifjesfeest
door in het
KONINKLIJK CIRCUS
van Brussel !
Alle trouwe Kuifjesvrienden zijn op post !

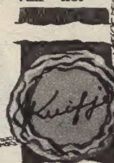
DE GETROUWEN VAN het eerste uur

ENKELE weken geleden heb ik een oproep gericht tot de lezers die ons blad ononderbroken gelezen en zorgvuldig bewaard hebben sinds ons eerste nummer. Enkele honderden lezers hebben me op hun erewoord geantwoord dat ze al de nummers van « Kuifje » bezitten. Ik heb hun verklaringen aanvaard, en besloten een Orde van de Getrouwen van het Eerste Uur op te richten. Deze Orde zal nooit meer uitgebreid worden, en alleen diegenen die NU opgenomen worden zullen er lid van zijn ! Nieuwe leden worden om geen enkele reden aanvaard.

Men kan op ieder ogenblik « lezer » worden van « Kuifje ». Men kan zich steeds « abonneren », en « lid » worden van de Kuifjesclub, maar tot de Orde van de Getrouwen van het Eerste Uur, de « seniores van Kuifje » kan men niet toetreden, want deze eretitel heeft men verdiend sinds 26 September 1946 en nu wordt hij plechtig toegekend.

Al de leden van onze Orde der Getrouwen van het Eerste Uur zullen gratis een speciaal herkenningsteken krijgen, dat ze zeker fier zullen dragen.

Ik houd er bijzonder aan al de leden van de Orde geluk te wensen. Het lidmaatschap van onze orde zal de trouw bezegelen, die onze lezers van het eerste uur aan ons blad zal verbinden, minstens tot ze zeven en zeventig jaar zullen geworden zijn !

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

X. van Grobbendonk, 50 punten voor reeks 5 van « Reinaert de Vos ».
X. van Heusden (Limburg). Je stuurde ons 77 punten maar je vergat je adres te vermelden.

HEUDEBERT

Mevrouw van den Boek, Brussel, 200 punten in bruin pakje.
X. van Dilsen. — 50 punten.
X. van O.-L.-Vrouw-Waver : 50 punten voor de 5e reeks van « Reinaert de Vos ».

VICTORIA

X. van Vilvoorde : 125 punten voor Vliegtuigenreeks.
Hilda Abts, je punten goed ontvangen doch waar woon je ?
X. van Merchtem : 50 punten voor reeks 5 van « Reinaert de Vos ».
X. van Oostmalle : 50 punten voor de 4e reeks van « Reinaert ».

TOSELLI

Jean Renoir, Gent : 50 punten voor reeks I van « Reinaert ».
X. van Duisburg : 50 punten.
X. te Te (Waarschijnlijk Ternat) : 200 punten zonder verdere uitleg !
Gilberte Quinten, 157, Leuvense baan, Tienen. — De premie, die we je zonden, kwam terug met de vermelding « onbekend ».

PALMAFINA

Godelieve de Meester, Drongenstraat, 133, Zeveneeken (O.Vl.) — We kregen het geschenk dat we je stuurden terug met de vermelding « onbekend » !
Alois Mast: 100 punten maar geen adres !
C. Heemskerk, Jan Rosierlaan ? 200 punten.

MATERNE

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De « Perel » is naar de haaien gegaan en de bemanning maakt een vlot, waarmee ze naar Madagascar willen varen. Nebbens en zijn handlangers trachten het vlot 's nachts te stelen, maar hun opzet mislukt...

(Wordt voortgezet.)

SUEZ Kanaal

IN Alexandrië, in het gezegende jaar 1833, bladerde een jonge Fransman in een dik boek dat een archeologisch onderwerp behandelde, toen de deur open gegooid werd en een jong Egyptenaar binnenkwam, het evenbeeld van onze goeie vriend Kaddoer. De Egyptenaar groette, en liet zich zuchtend in de mollige kussens vallen:

— Ik ben doodop! Mijn doorluchtige vader, Allah zegene hem, heeft me weer verplicht rond de stad te lopen. Hij beweert dat ik te dik ben en dat zoiets voor een toekomstig khedive niet past!

— Rust uit, Mohammed, zei de Fransman lachend. Wil ik een hapje bereiden waardoor je terug op krachten komt? Macaroni zoals men ze alleen bij ons kan klaar maken?

— Ik durfde het je niet vragen. Je bent de beste vriend die ik heb, antwoordde de Egyptenaar wiens gezicht straalde bij gedachte aan die macaroni!

De vriendschap tussen die twee mensen en hun voorliefde voor macaroni « à la française » droeg veel bij tot een van de grootste werken door mensenhanden verwezenlijkt: Het kanaal van Suez. De Fransman, waarvan hier sprake, was Ferdinand de Lesseps en zijn vriend, de lekkerbek, was niemand minder dan Mohammed Saïd, de zoon van Abbas Pacha, later khedive van Egypte.

Twintig jaar na de dood van Abbas Pacha, gaat Ferdinand de Lesseps terug naar Egypte en wordt er zeer hartelijk ontvangen door zijn vriend Mohammed Saïd, die intussen onderkoning van Egypte is geworden. Lesseps zette hier zijn grootse plannen uiteen.

EEN DROOM, OUD ALS DE WERELD

Sedert eeuwen en eeuwen koesterde de mens het plan die zeeweg te graven en het was pharao Ramses II (1292-1225 vóór Christus) die er een begin mee maakte.

Men vertelt dat 120.000 slaven er de dood bij vonden. Na hem kwam Nekoos II, Darius en Ptolemaios. Het kanaal was klaar in het jaar 277 vóór Christus. Men weet echter niet juist of het hier om een zeeweg, dan wel om een besproeiingskanaal ging. Het bleek in ieder geval niet bestand tegen de tand des tijds: een deel verzande, van een ander deel bleef na enkele eeuwen nog slechts moeras over.

In de XVIe eeuw trachtten de Venetianen een kanaal te graven en toen Napoleon naar Egypte kwam, bestudeerde hij de plannen voor een vaargeul aandachtig, maar, uitgevoerd werden ze niet. Het was Ferdinand de Lesseps die met al zijn energie en kunde de uitvoering ter hand nam op 15 November 1854.

EEN VALSTRIK VOOR KAPITALISTEN?

Een blik op de kaart maakt ons duidelijk dat, het kanaal van Suez van de Middellandse Zee naar de Rode Zee, dwars door de woestijn loopt. Waar haalt men in de woestijn de middelen, en hoe schept men de mogelijkheden voor zulk een reusachtige onderneming? Deze en nog veel andere vragen zal Mohammed Saïd zijn vriend gesteld hebben.

— Het zal een zeeweg zijn van 173 km. lang die de reis van Marseille naar Bombay met 60 % verkort en voor alle moeilijkheden heb ik een oplossing, zei Ferdinand de Lesseps en hij verdedigde zijn plannen met zoveel geestdrift dat Mohammed toestemde.

Het nieuws sloeg in als een bom. Voor Londen was het een nationale ramp! Denk eens aan, een kanaal tussen de Middellandse- en de Rode Zee betekende een nieuwe zeeweg naar Indië, een zeeweg veel korter en veiliger en waarover Groot-Brittannië niet zou heersen!

— We moeten de Lesseps nekken, zegt de eerste minister van Engeland en hij begint dan ook staande voet de Fransman te dwarsbomen.

De Britse pers tracht de hele onderneming belachelijk te maken en geeft de kapitalisten de wijze raad er hun duiten niet in te steken want, zo schrijft de pers, het is een valstrik, en anders niets!

Mohammed Saïd heeft 50.000 arbeiders ter beschikking van Lesseps gesteld, maar deze laten zich het hoofd op hol brengen en verlaten hun werk. Epidemies breken uit en, om de kroon op het werk te zetten, begint de sultan van Turkije vreselijk van z'n neus te maken, doch het blijft, gelukkig, bij bedreigingen...

Ferdinand de Lesseps trotseert alle moeilijkheden en kuiperijen en de inhuldiging van het kanaal op 16 November 1869 is zijn triomf. Op de grootse plechtigheid pronken in al hun staatsiegewaden: de sultan van Constantinopel, die zich intussen met het kanaal verzoend had, de keizerin van Frankrijk, de toekomstige Willem II, Frans-Jozef, keizer van Oostenrijk, emir Abd-el-Kader, de prinses van Holland, enz., enz.

Er waren uniformen, kant en goudbrokaat, concerten, bals, vuurwerk militaire parades, en al wat er meer bij hoort.

DE TWISTAPPEL

de Lesseps had zijn taak tot een goed einde gebracht: het kanaal was er. Maar, aan wie hoorde het nu? Aan Egypte? Heel zeker. Aan Frankrijk? Voor een goed deel. En aan Groot-Brittannië? Toen de Britten zagen, dat ze zich met het kanaal moesten verzoenen, deden ze dit op typisch Britse manier.

In 1882 maakten fanatieke betogers de straten van Alexandrië onveilig en Engeland zond dadelijk zijn troepen om de kanaalzone te bezetten.

Een tijd later heeft de khedive van Egypte dringend geld nodig en hij biedt zijn persoonlijke acties die hij van het Suezkanaal bezit aan Frankrijk aan; Frankrijk weigert, maar Engeland koopt ze heel gretig. Gevolg: met zijn soldaten en in het bezit van de titels, verwerft Groot-Brittannië het meesterschap over het Kanaal van Suez. Het is dit meesterschap dat thans opnieuw ter sprake is gekomen.

EEN GOEDE ZAAK

« La Compagnie Universelle du Canal de Suez » telt twee en dertig leden: zestien Fransen, tien Engelsen, vier Egyptenaren, één Hollander en één Amerikaan en is een van de bloeiendste ondernemingen ter wereld. Welk schip zou er ook heel Afrika rond varen, wanneer het door het kanaal van Suez zo veel vlugger gaat?

Maar, geen enkel schip komt er gratis door! Om van Port Saïd naar Port Tewfik te varen, betaalt een schip van tien duizend ton een tol van 7.500 dollar of 375.000 B. frs. Wanneer men nu bedenkt dat, er ononderbroken scheepskonvooien in beide richtingen varen, heeft men een klein idee van de opbrengst van het kanaal. Vorig jaar maakte de maatschappij een netto winst van 28 millioen dollar! (Vermenigvuldig dit getal met 50 en je weet hoeveel Belgische francs dat maakt.) Erg prettig zo men nog even de profetische woorden van een Brits dagblad leest: « Wie zal ooit een cent winst opstrijken van het kanaal, dat nooit zal gegraven worden? »

Naast de strategische ligging van het kanaal, is er dus ook de opbrengst, die een belangrijke rol speelt en het geschil tussen Egypte en Groot-Brittannië niet eenvoudiger maakt.

DE BLANKE DIE DE KINDEREN REDT

Ik was twintig jaar en bezat de geestdrift en de zelfzekerheid die leeftijd eigen. Een grote firma van pelswerk had me een plaats gegeven in de Hudson Baai en ik trok naar het Hoge Noorden zoals een student die met vacantie gaat. Helaas, nu nog voel ik de teleurstelling die zich van me meester maakte, op het ogenblik dat ik Lodgerbay zag. Het was koud en het land lag reeds onder de sneeuw begraven. Toen de boot de kade naderde, zag ik een onoogelijke ronde blokhut: post 33, waar ik een heel jaar zou moeten blijven. We waren er met z'n tweeën en ik stelde me m'n gezel voor als 'n knappe, moedige jongen die de naam ridder-avonturier verdiende. Een kerel van de oude garde, de glorie van de compagnie. Ik stapte aan wal en zag op het strand een grijsaard met een perkamenten huid en een lange witte baard. Hij kwam naar me toe en zei heel eenvoudig:

— Dag vriend. Hoe gaat het je? Ik heet Ronald...

Hij woonde reeds twintig jaar in het Noorden en sprak de taal der Eskimo's beter dan z'n eigen moedertaal. Hij was sedert lang niet meer terug naar z'n land gegaan en vroeg er ook niet naar. Het duurde verschillende maanden eer ik dat alles wist, want Ronald was zo stil als de sneeuw van het land waar hij woonde.

Wij moesten de pelsen van de Eskimo's in ontvangst nemen en hen in ruil levensmiddelen en huisgerief bezorgen. Soms werden we bij het bed van een zieke geroepen en heel dikwijls hadden we een Eskimo nodig om als gids mee op jacht of visvangst te gaan.

Niet alleen het land was troosteloos en koud, ik kon me aan de mensen niet wennen. Hun taal verstond ik niet, ik vond hen vuil, de wijze waarop ze hun rauw vlees binnenspeelden afstotend, en de reuk van hun iglo's onverdraaglijk. En... ik had heimwee!

Kutapok heeft me daarvan genezen. Wie was Kutapok? Toen ik Kutapok voor de eerste keer ontmoette, was hij een baby met gebronsde, geoliede huid en ik zal vertellen hoe dat gebeurde. Ik kwam terug van een lange sledetocht en was bepaald slecht gemutst. Ik droeg de meegebrachte proviand in huis, terwijl m'n honden ongeduldig aan de tomen rukten. Ik had mooie honden. Zonder honden zou men in het Hoge Noorden niet kunnen jagen en niet kunnen vissen, m.a.w.: zonder hen kan men niets!

Ze zijn wild als wolven, worden met de zweep gedresseerd en krijgen rauw vlees te eten. Ze kennen geen vermoeidheid en hebben een ongehoord weerstandsvermogen tegen de koude.

Terwijl ik de kisten sjouwde en er aan dacht, dat ik nog tien lange maanden in dat vervloekte land zou moeten blijven, zag ik een jonge vrouw over de sneeuw naar onze hut toe komen. Het was Paliruk, de vrouw van onze beste jager. Ze stapte veerkrachtig en plotseling gleed er een bundel van haar rug de grond op. Paliruk lette er niet op en stapte voort. De Eskimovrouwen dragen hun kinderen ingebusseld op de rug, maar dat zou wel geen kind zijn... Ik lette niet meer op het pak en sjouwde voort tot ik m'n honden woest hoorde huilen!

Hemel! Wat mocht er in dat pak wel steken? Ik greep m'n zweep en liep naar het pak terwijl ik links en rechts rake slagen uitdeelde. Op het ogenblik dat een grote hond zijn tanden in het pak zette, kon ik het grijpen. Met de zweep hield ik de honden op afstand terwijl ik Kutapok, want hij was het, naar onze hut droeg. Paliruk deed haar inkopen en dronk de hete thee, die Ronald voor haar gezet had. Onnodig te zeggen hoe ze schrok toen ik met haar s c h r e i e n d kind binnen kwam. Dicht bij het vuur ontkleedde ze Kutapok en ik kon niet nalaten hem lief te vinden en zoveel beter gewassen dan zijn ouders! Kutapok schreide, maar had gelukkig geen schrammetje en Paliruk zei dat ik een held was. Ze nodigde me uit in haar iglo. Met een glimlach verdroeg ik de verpestende geur en de verstikkende rook, en van al wat het Eskimopaar me vertelde, snapte ik niet de helft.

De volgende dag kwam Paliruk opnieuw met Kutapok naar onze hut, om een paar prachtige laarzen van zeehondenleer te schenken uit dankbaarheid. Ik was zo ontroerd, dat ik nauwelijks enkele woorden kon stamelen.

Van die dag zag ik Kutapok regelmatig en wij werden de beste vrienden ter wereld. Toen hij kon lopen, richtte hij z'n eerste schreden naar mij en telkens hij me ergens zag, kwam hij lachend en roepend naar me toe gelopen. Op zekere dag vertelde R o n a l d me dat de Eskimo's me een bijnaam hadden gegeven: De blanke die de kinderen redt.

Zou ik in de beschaafde w e r e l d ook zulk een mooie naam krijgen? vroeg ik me af. Dat geloof ik niet. Ik bleef in het Noorden en heb het me nooit beklaagd.

DE VOLGENDE WEEK HET VERVOLG VAN TIJL UYLENSPIEGEL

Het PLATINA-BEELDJE

NOG DE LASSO EN DE BOETSEERKLEI

Ras Lipari Mahonen keert naar zijn land terug met de sneltrein Parijs-Marseille. Zijn schatten heeft hij toevertrouwd aan de detective Colerette. Na tal van wederwaardigheden komen ze eindelijk in Marseille. Jaak en Marina, die hun oom vergezellen, hebben de Platina Kat reeds vooruit gezonden. Gelukkig maar, want anders hadden Jocast en zijn bende er de hand op gelegd. Alvorens scheep te gaan naar Ethiopië, doet Colerette een verkenningstocht. De bende van Jocast zit hem op de hielen...

COLERETTE heeft van die kleine gebreken maar, we moeten toegeven, dat hij ze handig weet te verdraaien. Nauwelijks had hij de kat, die zo onverwacht, in z'n handen was gevallen, herkend of heel zijn houding veranderde. Met gemeten tred, het hoofd rechtop ging hij naar de vertrekken van de Ras om het heuglijke nieuws te melden.

Deze inspecteerde nog steeds zijn kleine spoorweg. Alles was gaaf en in orde behalve een tunnel, die versperd was door een bol papierdeeg.

— Ik voorzie een groot ongeluk zodra het verkeer zal hernomen worden, verklaarde Lipari Mahonen. Weet je, m'n beste Colerette, of er aan boord van de « Ruiten Aas » een technisch officier is, die iets afweet van spoorwegen?

— Dat zullen we dadelijk vernemen, edele Ras. Ik heb de kapitein en zijn eerste officier uitgenodigd om uw bevelen in ontvangst te nemen.

— Prachtig idee! Ze komen over een ogenblik, zeg je? Dan heb ik de tijd een grap voor te bereiden. Het zal prettig zijn!

De Ethiopiër, tuk op grappen, trok zich achter een tochtscherm terug waar hij z'n geheimzinnig plan voorbereidde. Dat was onze held alles behalve naar de zin.

— Nobele Ras, zei hij ernstig, heeft U opgemerkt dat ik het kostbare beeld en de juwelen, aan m'n zorgen toevertrouwd, hier in de hand houd?

— Dat heb ik gezien, m'n beste Colerette. Had je ze trouwens niet in je handen, zou ik me verplicht zien je met je voeten op te knopen tot de dood zou intreden. Maar, spreken we niet over deze minder aangename mogelijkheid. Alles gaat opperbest en ik ben zeer tevreden over je!

De detective voelde zich gekrenkt en ging met z'n schatten terug naar de wachtkamer. Hij lei ze op een rond tafeltje en besloot ze geen moment uit het oog te verliezen. Maar wanneer verstrooide mensen zulke besluiten nemen, komt er gewoonlijk niet veel van terecht!

Op dit ogenblik begon Colonel van z'n neus te maken. Hij had uit de reeds gekende handtas van Sidonie een bankbiljet getrokken en deed al het mogelijke om het in te zwelgen terwijl de huishoudster hem nazette en riep :

— Mijn twintig francs!

Achter elkaar aan renden ze naar de hall. Colerette schaterlachtte evenals Marina, die na de episode met de kleine, magere man niet meer met haar lasso speelde. Jaak was niet in stemming om die achtervolging zo plezierig te vinden, hij was geheel en al in de beeldhouwkunst verdiept en zijn eerste pogingen vergden al zijn aandacht.

Op de tafel had hij een vochtig doek gelegd en daarop de boetseerklei waaruit hij twee parallelepipedums gevormd had wier vlakken hij zorgvuldig polijstte. Dat intrigeerde Colerette die vroeg :

— Wat wens je voor te stellen, volgeling van Rodin?

Ypsilon aarzelde geen ogenblik met zijn antwoord :

— Een monument, dat twee worstelaars voorstelt, waarvan hier de maquette.

— Twee worstelaars? Zeggen we liever twee stukken muur of lucifersdoosjes voor reuzen!

— Ik zou heel graag naar de school voor Kubisten gaan, zei Jaak heel ernstig.

— Kubistenschool! Ga je kubiekwortels trekken in plaats van vierkantswortels?

Jaak glimlachte niet eens. Toen de detective hem wou doen opmerken, dat hij niet de minste zin voor humor had (die Jean, de huisknecht, in zó'n rijke mate bezat), hoorde men een ontploffing in de vertrekken van de Ras. Met de revolver in de hand, liep de detective bliksemsnel die kant uit.

Tegenover Ras Lipari Mahonen zag hij twee onbekende heren, die hun buik vasthielden, zich kronkelden en allerlei kreunende geluiden uitbrachten.

— Wat gebeurt er hier? vroeg de detective verschrikt.

— Wij wilden hihihi, de hand van Zijne Hoogheid, hihihi, drukken, brachten de onbekenden moeilijk uit.

— Ja, ze wilden me de hand drukken, bevestigde de Ras ernstig. Je mag het ook doen, m'n beste Colerette.

Twee onbekende heren hielden hun buik vast...

Onze detective begreep er geen snars van maar drukte de hand van de Ras.

Op het zelfde ogenblik was het alsof de schedel van deze laatste als een doos openging. Er schoof een raket uit die ontplofte en neerkwam als een sterrenregen.

— Hoe vind je die grap? Het is m'n laatste vinding!

— Prachtig! Enig!

— Dat was ook de mening van kapitein Goergoeraw en luitenant Morovitchi. O ja, je kent de heren nog niet. Ik zal je even voorstellen. De luitenant kent de exploitatie van een spoorweg tot in de puntjes. Wat een meevaller!

De twee officieren droogden hun ogen af. Ik moet ze u ook voorstellen, beste lezer. Het zal heel vlug gebeuren en heel duidelijk zijn want de kapitein geleek op Laurel en de luitenant was het evenbeeld van Hardy. Beiden schenen het steeds erg druk te hebben. Het was net of de ene steeds bij zichzelf zei : « De meloen, die ik bij het middagmaal at, verteert niet », en de tweede : « Voor de drommel, waar heb ik m'n pijp gelaten? » Voor het overige waren beide heren, zolang ze aan wal waren, heel deftig. Op hun schip, dat zullen we dadelijk merken, wijzigden ze enigszins hun houding en hun taal. Zo hoort het trouwens voor echte zeerobben.

De Ras was erg in z'n nopjes met het bekomen resultaat en ging naar zijn salon. De detective zou met de twee officieren de laatste schikkingen voor de inscheping regelen.

De « Ruiten Aas » wachtte nog slechts op de passagiers. De vracht zat veilig in het ruim, behalve de kisten bestemd voor het Museum van Kaïro. Zij zouden op het laatste nippertje toekomen.

Colerette deed z'n beide gasten uitgeleide.

— Het gaat regenen, zei de luitenant, we hebben er goed aan gedaan onze regenjassen mee te brengen.

De luitenant en de kapitein trokken hun regenjas aan, die in de hall aan de kapstok was blijven hangen.

— Wel, wat steekt er in m'n zak? vroeg Morovitchi.

Hij haalde er een vreemd voorwerp uit...

— Eigenaardig! Een domino!... Dubbel Zes!

— Dat is inderdaad zonderling, herhaalde Colerette, maar op een andere toon...

Volgende week :

BALKIS HEETTE DE KONINGIN VAN SABA.

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer zijn met hun vrienden, Pedro en Kunegonde, op de kust van Zuid-Amerika aangespoeld. Ze worden gevangen genomen en naar Rodriguez, de gouverneur van San Bimbo, een echte dwingeland, gevoerd...

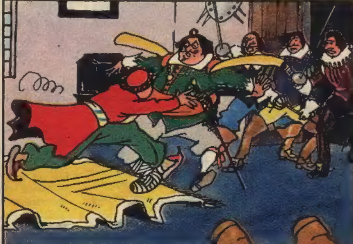

WANNEER PEDRO ZIJN ZWEEP WIL LATEN KNALLEN, KOMT ER VAN BUITEN EEN DOFFE SLAG...

De terugkeer

TEKST VAN FR. D'ORGIVAL

TOEN de man bij Ben Minwing binnentrad, zaten er in de gelagzaal vijf stamgasten om het haardvuur. Het was de oude Samuel Hume die zich het eerst omdraaide en de vreemdeling aankeek... De stok, die hij uit het vuur genomen had om er zijn pijp mee aan te steken, brandde op in zijn hand terwijl hij de vreemdeling roerloos en stom aanstaarde. De anderen vonden dit zonderling en draaiden zich ook om. Van dit ogenblik hing er een ijzige stilte in de grote zaal.

— Goeie avond, zei de vreemdeling.

Hij nam plaats aan een tafel, knoopte zijn lange lederen mantel los en lei z'n bontmuts naast zich op een stoel. Daar niemand hem welkom heette, of vroeg wat hij wenste, riep hij een beetje ongeduldig :

— Is er hier niemand om me een avondmaal te bereiden ?

— Ik kom, zei Ben Minwing, terwijl hij moeizaam opstond.

De vreemdeling at en behalve Ben sprak niemand tot hem. Ze staarden hem aan met angstige, verwilderde ogen. Dan zuchtte Jack, de oude trapper, heel diep en Peter Born wierp de oude Samuel een snelle blik toe.

Zonder zich te bekommeren om de indruk die zijn komst gemaakt had, at de vreemdeling voort, en toen hij daarmee klaar was, liep hij naar het haardvuur. Hij was jong, met een zekere elegantie gekleed en aan zijn gezicht kon men merken dat hij uit de stad kwam en niet gewoon was aan de ijzige winden van het Noorden.

— Wat een weer, zei de vreemdeling, die van een heftige windstoot gebruik maakte om het gesprek te beginnen...

— De wind draait. We krijgen sneeuw...

— Denk ik ook, antwoordde Peter Born en na een ogenblik aarzelen, voegde hij er aan toe :

— Bent u van de streek ?

— Neen, ik kom van ver en ik wil naar de meren toe. Ik denk echter, dat het beter is te wachten tot de storm voorbij is.

— U wacht ? vroeg Ben en zijn stem beefde lichtjes.

— Ja. Ik wacht tien dagen, een maand of nog langer. Ik heb geen haast... tegen Kerstmis wil ik weer thuis zijn, dat is alles. Ik hoop dat je me wil aannemen als klant !

— In principe, hakkelde Ben, neem ik geen...

— Je weigert me onderdak ?

De stem van de vreemdeling was hard en de handen van de herbergier sloten zich trillend om de fles alcohol, die z'n klant gevraagd had.

— Neen, neen, ik weiger niet... indien ik m'n geld krijg...

— Ik betaal. Ik betaal je op voorhand. Mijn naam is Morrisson.

Ben liet de fles uit de handen glijden, de scherven vlogen rinkelend naar al de hoeken van de kamer. De vier om de haard waren overeind gesprongen en Jack had zijn jachtgeweer genomen...

— Wel ? Wat scheelt er ? De toon waarop dit gevraagd werd, was zo bedaard, dat ze zich nu beschaamd voelden om hun ontzetting, hun angst. Samuel, een man van ijzer, deed een stap voorwaarts en zette zich tegenover de vreemdeling.

— Een broer of een familielid van je is nooit in deze streek geweest ?

— Niet bij m'n weten, antwoordde de vreemdeling hoofdschuddend, waarom ?

— Er was hier reeds een Morrisson.

— Er zijn vele Morrisson's !

— De Morrisson die wij hier gezien hebben geleek sprekend op je.

— Eigenaardig. Is het lang geleden dat die Morrisson hier kwam ?

— Eén jaar geleden... hij ging ook naar de meren...

— Dan zal ik hem daar misschien vinden.

— Zou me erg verwonderen, bromde Samuel.

— Waarom ? Alleen bomen ontmoeten elkaar niet, zegt het spreekwoord.

— Ja, maar de Morrisson waarover wij het hebben is dood gevonden in de kleine ravijn, links bij de uitgang van het dorp...

Dan heerste er een lange stilte. De vreemdeling leunde met de ellebogen op tafel en blies de rook van z'n sigaret uit terwijl hij naar de zwart berookte zoldering keek. Eindelijk vroeg hij :

— De man, die dezelfde naam droeg als ik, verongelukte ?

— Neen. Hij werd vermoord, riep Peter Born, die zenuwachtig werd.

— Vermoord ? Hij werd door iemand van deze streek vermoord ?

— Van hier of van elders, bromde Ben, die de scherven van de fles bijeen geraapt had en ze met een kleine ijzeren spade buiten droeg.

Morrisson speelde zwijgend met zijn mes en de oude Samuel, die anders van de hele dag geen vijf woorden sprak, vertelde...

— Die Morrisson verbleef reeds vijf of zes dagen in deze herberg, de herberg van Ben Minwing. Hij was jong zoals jij... ja, hij geleek heel erg op je... toen hij op een avond niet weerkeerde.

— Men vond dan zijn lijk in de ravijn ?

— Ja, helemaal beneden half ondergesneeuwd. De arme jongen had twee kogels in de rug gekregen.

— En men heeft de dader nooit gevonden ?

— Neen. Er zijn nochtans heren uit de stad gekomen om iedereen te ondervragen. Ze hebben de papieren en de kleren van de ongelukkige meegenomen voor z'n familie.

— Waarom werd die jongen, volgens jullie mening, vermoord ?

Minwing haalde de schouders op maar Samuel grinnikte :

— Waarom ? Niet zo moeilijk om raden. Morrisson had gezegd, dat hij een grote pelshandel bezat. Ik, en al wie in de herberg kwam, heeft kunnen merken dat zijn portefeuille goed gevuld was.

— Die portefeuille werd gestolen ?

— Niet de portefeuille, maar de inhoud !

— Prachtig land ! Ik dank je, Samuel, nu ben ik ten minste verwittigd.

— Men kan het me niet uit het hoofd praten, dat... Jack voleinde zijn zin niet, omdat hij de heldere ogen van de vreemdeling op zich voelde rusten.

— Ben Minwing, schenk die heren een glas. Ik laat hen vertellen en vergeet iets aan te bieden.

— Het is al laat, we gaan naar huis, zei Peter.

— Jullie laten toch geen borrel ouwe klare staan ? Kom, kom, een goed glas om al die narigheid te vergeten !

Morrisson was opgestaan en glimlachend wachtte hij tot de glazen vol geschonken waren.

— Ik drink op het aandenken van die ongelukkige jonge man die mijn naam droeg en op mij geleek en... op de straf van de moordenaar !

van Morrisson

ILLUSTRATIE VAN A. WEINBERG

— Hij tikte zijn glas tegen dat van de trappers en bekeek hen oplettend.

Allen wendden het hoofd af behalve de oude Samuel en Ben, de herbergier.

— Opdat de ziel van de arme Morrisson rust vinde en de moordenaar gestraft worde! zei Samuel en ledigde zijn glas.

De vreemdeling zette zijn glas weer op tafel en wandelde naar het vuur. Hij strekte zijn handen uit naar de vlammen. De anderen waren nu dichter bij hem komen staan en merkten plotseling in het leder van de jas, tussen de schouders, twee ronde gaatjes...

— God bescherme ons, zuchtte Peter Born en maakte een kruisteken. Jack vloekte binnensmonds en de oude Samuel Hume stapte zonder een woord te spreken, de deur uit.

★

Spijts het gevorderde uur vloog het nieuws van Morrisson's komst als een stroovuurtje door het dorp. Als Ben de luiken sloot, bemerkte hij enkele mensen in druk gesprek gewikkeld. Jack kwam op hem toe en vroeg stil :

— Is de vreemdeling nog daar ?

— Ja, hij zal hier de nacht doorbrengen en misschien zelfs enkele dagen blijven. Hij heeft de kamer van de dode Morrisson gevraagd.

Ben's tanden klapperden en in het licht van de lantaarn, van Germain van Green River, zag zijn gezicht asgrauw.

— M'n beste Ben, maak je geen zorgen om die gelijkenis ! zei Jack, maar zijn stem klonk onvast en toen Ben terug binnen stapte, leek het wel of aller ogen volgden hem medelijdend.

— Over de moord, vorig jaar, werden veel praatjes verteld en er werd ook veel verzwegen toen de politie kwam ondervragen. En het is best z'n mond te houden wanneer men niets met zekerheid weet, fluisterde de oude Samuel. Ik geloof bovendien dat we nu spoedig zullen weten waaraan ons te houden.

Zo praatten de dorpelingen nog een tijd met gedempte stem. Allen hielden het licht in het oog dat in de herberg brandde en door de spleten van deur en luiken naar buiten viel. Dan gingen ze allemaal naar huis. Het begon te sneeuwen...

★

— Weet je waaraan ik denk, Ben Minwing ?

— Neen, mijnheer, maar het is erg laat. Gewoonlijk slaap ik nu reeds lang.

— Ik denk aan de jonge man en de omstandigheden waarin hij vermoord werd. Hoe komt het dat men de eigenaar van het geweer niet vond, alhoewel dit toch niet zo moeilijk was, vermits men de kogels had ?

— Omdat de man vermoord werd met zijn eigen geweer. Een Winchester. Hij had het meegenomen op z'n tocht.

— Zo voltrekt ieder mens z'n lot zonder het zelf te weten, zei de vreemdeling. Indien die man zijn geweer hier achtergelaten had... zou hij misschien niet dood zijn...

— Misschien... Excuseer, die geschiedenis heeft op mij zulke diepe indruk gemaakt dat ik er niet over spreken kan.

— Dat begrijp ik. Het is makkelijker een dode te begraven dan zich van zijn herinnering te ontdoen... Praten we dus over iets anders ! Ben Minwing, ik wens hier enkele dagen te blijven, je kent me niet, dus is het billijk dat ik je op voorhand betaal. Hoeveel ?

— Dat heeft geen belang, mijnheer.

— Jawel, jawel, ik wens die kwestie te regelen. Indien ik je...

Morrisson had zijn vest losgeknoopt en uit zijn binnenzak een lederen portefeuille gehaald waarop een grote, donkere vlek duidelijk zichtbaar was...

De herbergier sprong achteruit en slaakte een kreet.

— Wat scheelt er je ?

— Raak me niet aan ! Folter me niet langer ! Ik beken het... ik heb...

— Buiten, schreeuwde Morrisson.

De sneeuw viel in dichte vlokken neer. De herbergier liep wankelend en kreunend het plein over.

— Roep de anderen, beval de jonge vreemdeling.

Ben was zo hees, dat niemand zijn roepen hoorde. Morrisson trok zijn revolver en schoot driemaal in de lucht. Enkele ogenblikken later werden deuren en vensters geopend. Peter Born kwam buiten met zijn geweer.

— Kom nader ,riep Morrisson, de herbergier zal ons uitleggen hoe hij Andrew Morrisson vermoord heeft.

— Ik beken het, ik beken het voor iedereen... heb medelijden...

— Vertel hoe het gebeurd is !...

Ze stonden getwee te midden van een grote cirkel sombere, zwijgende gestalten. Hier en daar werd een lantaarn ontstoken. Plotseling sprong de herbergier doorheen de mensenrij en liep zo snel hij kon het dorp uit...

— We volgen hem, zei Morrisson, en gaf Peter een teken niet te schieten...

Ben liep heel vlug, maar in de sneeuw waren zijn sporen duidelijk zichtbaar. Hij liep naar de Westen, naar de hoogvlakte... Aan de rand van de ravijn bleef hij hijgend staan en keek naar de mensen die nader kwamen.

— Luister, Ben Minwing, riep Morrisson, de politie kon vorig jaar niemand aanhouden bij gebrek aan bewijzen, maar ze verdachten iemand... ze verdachten jou ! Ik ben dus naar hier gekomen om de dader te vinden. Andrew Morrisson is mijn broer... mijn tweelingbroer...

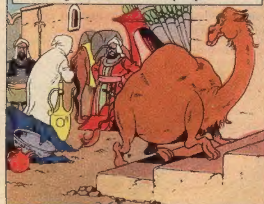
Ben Minwing week achteruit en sprong in de diepte.

— Hier hoeft het gerecht niet meer op te treden, zei Samuel Hume zacht. Ben is dood.

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onze vrienden zijn te Bagdad. Suske en Wiske blijven bij de stadspoort, terwijl Lambik naar sultan Bibars gaat...

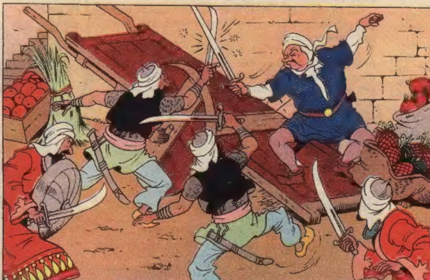

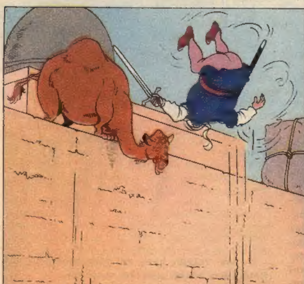

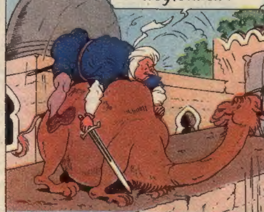

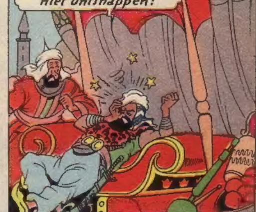

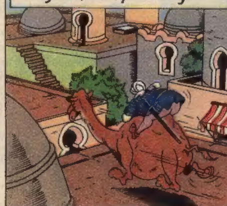

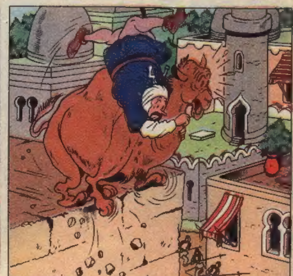

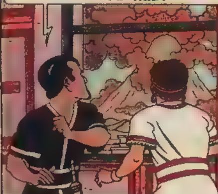

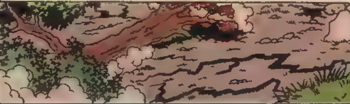

(Wordt voortgezet.)

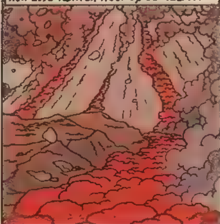

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

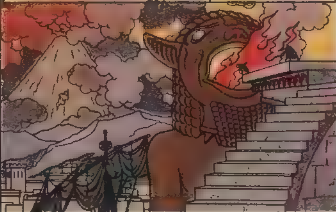

(Wordt voortgezet.)

Wees een heer in het verkeer!

DE slogan is niet nieuw, jullie hebben hem reeds meer gehoord en jullie zijn er misschien van overtuigd, dat jullie heel beleefd en voornaam zijn. Jan dacht het ook doch, ziehier wat ik deze middag zag :

Jan werkte zich met de ellebogen in de wachtende tram naar voor, duwde een oude dame opzij, een klein meisje omver en trapte een vrouw, die een baby droeg, op de tenen. Hij veroverde een zitplaats, haalde zijn weekblad uit z'n schooltas en verdiepte zich in de avonturen van Lambik, Mortimer en Cori...

Dat is het nu juist wat een heer niet doet! Help grijsaards en moeders met kinderen bij het opstappen, neem eens een tas aan, of schuif een koffer op de tram en sta jullie plaats af! Zo ver hoeven jullie toch niet te trammen en een hoekje om jullie weekblad rechtstaand te lezen is er altijd. Het zal dan niemand verwonderen dat jullie « Kuifje » lezen, wat anders zeker het geval zou zijn...

Immers, Kuifjesvrienden geven het voorbeeld : thuis, op school, op straat en ook in de tram. Ze zijn steeds bereid anderen te helpen en gedragen zich overal rustig en voornaam !

Johan die Kuifje steeds wil navolgen

**KUIFJE zou naar Berchem komen
Op een Zondag na de noen,
Naar Johan, een brave jongen
In de school, maar thuis kapoen.**

**Nu was 't feest voor 't jonge vriendje,
Heel de dag hield hij de wacht,
Kuifje moest eens vroeger komen
Dan men hem in Berchem wacht.**

**Maar zo traag verliepen de uren,
En het wachten duurde lang,
— 't Kan misschien wel avond worden
Eer hij komt! — dacht 't knaapje bang!**

**Doch heel kort na 't middageten,
Ging door 't huis plots : tinglingling!
Johan's hartje klopte sneller
Toen de deur stil openging.**

**Want daar stond me toch waarachtig
'n Knaap van dertien, veertien jaar,
Met een paar heel guitige oogjes
En een Kuifjesbles voorwaar!**

**— Dag, Johan! — en — o, dag Kuifje! —
Klonk de wederzijdse groet.
— Waar zijn je pistolen, Kuifje,
Waar je steeds mee vechten moet? —**

**— O, lacht Kuifje, 'k ga iets zeggen,
Een geheim voor jou alleen :
'k Heb geen wapens, 'k wil niet vechten,
't Is maar droom en spel alleen! —**

Mevr. Buckinx-Luyckx.

DE KUIFJE'S BON

LIJST VAN DE PREMIEN

	Aantal punten
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « Reinaert de Vos » .... **per reeks**	50
2. « De Drie Musketiers » 5 reeksen van 40 vignetten ..... **per reeks**	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 fig.	50
4. Afdrukplaatjes K U I F J E, idem, boekje « B », 22 figuren	60
5. Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten getekend door Hergé, **per reeks**	70
6. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
7. Mooie KUIFJE's wimpel in drie kleuren	100
8. Vijf reeksen foto's « De Koninklijke Prins » .... **per reeks**	100
9. Chromo's KUIFJE in de collectie *Zien en Weten* : Vliegtuigen (Ie reeks), Luchtschepen (Ie reeks), Spoorwegen (Ie reeks)... **per reeks**	125
10. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering *Kuifje* en *Bobbie*	200
11. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé, model A	350
12. KUIFJE's puzzle, groot model	500
13. Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé	500

OPGELET ! — Schrijf ons welk geschenk je wenst, zo niet zijn wij verplicht in je plaats te kiezen !

Op volgende producten vind je de KUIFJE's BON

De koekjes, toffees en suikerwaren, chocolade en pralines	*Victoria*
De confituren, fruitsiroop, geleien	*Materne*
Fruit, groenten en roomijs	*Frima*
Beschuiten	*Heudebert*
Deegwaren	*Toselli*
Margarine INA, chocosweet, KUIFJE's zeep, huishoudzeep PALMEX	*Palmafina*

en het weekblad *KUIFJE*

TIMBRE TINTIN 1 POINT PUNT KUIFJE's BON

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat en Christiane zijn in Australië en hebben hun vader, die aan geheugenverlies lijdt, weergevonden. De bandieten Eribert en Hippoliet achtervolgen de geleerde en zijn kinderen, doch deze kunnen ontsnappen...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli geraken in een geheimzinnige tempel slaags met de chef van de bandieten. Deze laatste zet slangen in de hut van onze vrienden...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Juan heeft, in een opwelling van woede, een Roodhuid neergestoken. Esteban, zoon van don Vicente, de man die de gouverneur ten val wil brengen, was getuige van het drama. .

Ook Esteban gaat naar huis en vertelt zijn vader...

Juan heeft een Indiaan gedood !

Wat zeg je ? Dat is heel ernstig ! Nu zal de gouverneur lelijk in nesten zitten !

Wat zou je doen, Excellentie, indien op dit ogenblik een Spanjaard een Indiaan zou doden ?

Het is mijn plicht de orde te handhaven in de kolonie. Ik zou hem veroordelen.

In dit geval zul je je eigen zoon moeten straffen !

Je bent gek, don Vicente ! Dat is niet mogelijk !...

De gouverneur loopt naar de kamer van zijn zoon...

Is het waar ? Heb je een mens gedood ? Spreek dan toch !

Op hetzelfde ogenblik melden Spaanse ruiters, dat bij de Maya's opstand uitgebroken is...

De stammen die in het woud wonen, komen naar de stad !

Don Vicente verzamelt onmiddellijk zijn handlangers en brengt hen op de hoogte van de gebeurtenissen...

Over enkele uren zullen wij triomferen ! Dat is het einde van don Juan !

Excellentie, de toestand is ernstig. Zelfs de bewoners van de stad zijn opgewonden... Er worden overal opstanden gemeld...

We moeten maatregelen treffen. Geef de nodige bevelen, Excellentie...

Ja, ik weet het. Je bent moe... Laat het aan mij over !

Dank je, don Vicente. Je bent een echte vriend.

En nu, don Juan, tussen ons !... Hahahaha !

Don Vicente heeft zijn slag thuisgehaald. Hij heeft alle macht in handen...

(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER

Marco Polo werd door de keizer als gouverneur van de rijke provincie Jang Tsjoe aangesteld. Velen benijden hem deze eer. Samenzweerders verspreiden het gerucht dat de stad, door de schuld van de gouverneur, bedreigd wordt door een groot gevaar...

In de wapensmidsen wordt koortsachtig gewerkt.

Na die bewogen nacht gaat Marco Polo eens kijken hoe ver het met de uitvoering van de opdracht staat...

.. en wil de arbeiders gerust stellen.

Timoer heeft deze woorden gehoord. Ze werden uitgesproken door een bedelaar...

... en hij volgt deze voorzichtig. .

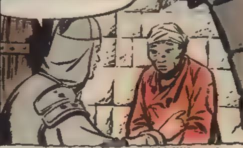

... tot in de armenwijk van de stad.

De bedelaar voelt dat hij geschaduwd wordt en...

.. wil vluchten.

Timoer brengt hem naar het paleis ..

. waar de bedelaar onmiddellijk ondervraagd wordt.

Hij bekent dat hij goud kreeg van een onbekende om valse geruchten te verspreiden. Hij zegt ook dat de bedelaars moeten samen komen nabij het kanaal in de wijk van Barcatoli...

Timoer steekt zich in een bedelaarsplunje en verlaat het paleis in het geheim.

Hij gaat naar de plaats door de bedelaar aangeduid

De opdrachtgever is er niet. Timoer moet dikwijls terugkeren ..

Timoer luistert aandachtig...

De bedelaars gaan naar een boot, die niet ver vandaar ligt...

Timoer wacht onbeweeglijk...

Volgende week : DE OPDRACHT VAN SUN...

DE RING VAN GIBIL

In een fles vinden Leentje en Henk een perkament, een ring en een stuk metaal. Ze zenden die voorwerpen naar hun hooggeleerde oom Elemir en deze komt dadelijk in de grootste opwinding naar Mombasa...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

DE BROMFIETS VEROVERT DE WERELD

Is bij jullie nooit de vraag gerezen « waarom » de bromfiets de wereld kan veroveren, terwijl er toch nog moto's en fietsen met electrische motor zijn ? Jullie hebben die brommers reeds dikwijls bekeken en dan misschien enkele eigenschappen ontdekt, waarop noch de fiets, noch de moto kan bogen. Het zijn precies deze kwaliteiten welke de bromfiets zo geliefd maken.

Je kunt er vooreerst mee uit rijden gaan zonder je kleren te bespatten, en dat valt vooral de dames in de smaak. Zij willen wel erg sportief zijn, een lange broek, zware schoenen en een stofbril dragen, maar... van besmeurde kleren houden ze niet.

KAN men op het kantoor komen van onder tot boven met modder bespat ? Neen. Wil, of kan men niet naar zijn werk trammen, koopt men een leuke bromfiets. Deze nieuwe uitvinding heeft bovendien zo'n gezellig zitje...

De motor van de bromfiets staat achteraan, een practische oplossing, vermits hij daar in niemands weg staat en de bestuurder geen benzine of olie op z'n kleren krijgt.

Technisch is de bromfiets veel beter afgewerkt dan de lichte moto. Hij is veel lager gebouwd, ligt vast op de baan, en de modellen uit één stuk gegoten, bereiken de perfectie. Benen en voeten van de chauffeur zijn degelijk beschermd tegen regen en wind.

Ongeveer de helft van de bromfietsmotoren heeft een cylinderinhoud van 125 cm3. De overigen kan men als volgt verdelen : 25 % hebben een cylinderinhoud van 100 cm3, 20 % van 40 tot 50 cm3 en dan zijn er de uitzonderlingen (5 % van het totaal aantal bromfietsen) met een cylinderinhoud van 250 tot 320 cm3.

Van de lichte, beweeglijke bromfiets wordt geen snelheidsrecord gevraagd, de motor van 125 cm3 (afgekoeld door lucht) loopt zeker, lang en is bovendien spaarzaam. De maximum snelheid bedraagt gewoonlijk 70 km per uur, en dat is meer dan genoeg.

Hier zijn dan de afbeeldingen van enkele bromfietsen waarover we vorige week reeds een en ander vertelden : De CUSHMAN is een Amerikaanse, en de MOTOBECANE, de PAUL VALLEE en de TERROT zijn Franse constructies.

Vooral het laatste model is opvallend door zijn elegante, eenvoudige lijn, zijn stevigheid en matige prijs. Het is geen « koersmachine » en ook dat is een groot voordeel. Er zijn ten slotte nog vele mensen, die er geen behoefte aan voelen als een meteoor over de straten te suizen om tijd te winnen... die ze elders toch weer verliezen, omwille van de bekeuring die ze krijgen of erger, door het veroorzaken van ongelukken.

Duitsland en Oostenrijk kwamen, evenals Frankrijk, ietwat laat voor de pinnen met hun bromfietsen, maar ze zetten thans hun beste beentje voor.

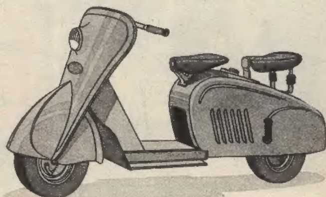
Duitsland alleen heeft voor het ogenblik vijf en dertig verschillende merken; een wereldrecord.

De Italiaanse VESPA, die gemaakt wordt in de Duitse fabrieken HOFFMAN, neemt voorlopig nog 70 % van de totale productie voor z'n rekening.

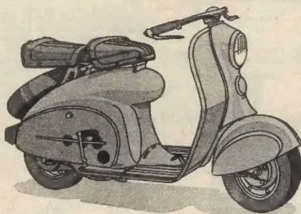
Er bestaat echter veel kans dat het « bromfietscentrum » van Italië naar Duitsland zal verhuizen. Uit de concurrentie tussen de verschillende Europese landen zullen heel zeker nieuwe en betere modellen ontstaan.

Voorlopig zijn het vooral VESPA en LAMBRETTA die met elkaar de strijd hebben aangebonden en zowel de ene als de andere firma tracht steeds met het nieuwste en het beste uit te pakken. Het zal jullie misschien interesseren te vernemen dat Gino Bartali een LAMBRETTA heeft !

Vele mensen beweren, dat de bromfiets een modesnufje is en slechts enkele maanden, hoogstens enkele jaren op onze straten zal te zien zijn. Wij geloven echter, dat de bromfiets aan een noodzakelijkheid beantwoordt. Hij is vlugger dan de fiets, het rijden vermoeit niet zo erg, men kan er mee door de moderne verkeersdrukte heenkomen en een parkeerplaatsje vindt men zo'n kleine brommer altijd, wat toch ook van groot belang is. Wij zeggen dus « Leve de bromfiets... de autoped voor grote mensen ! »

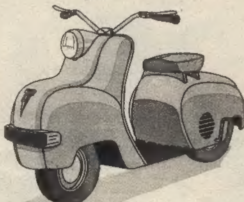

CUSHMAN (Amerika) : Mot. 4 tijden. - 245 cm3. - Gewicht : 123 kg. - 2 versnel. - Verbruik : 3 l. per 100 km. - Max. snelheid : 65 km per uur.

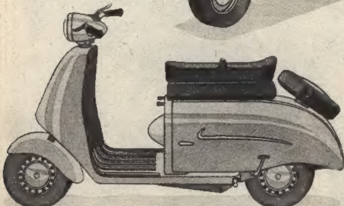
MOTOBECANE (Frankrijk) : Mot. 4 tijden. - 125 cm3. - 4,3 P.K. - Gewicht : 85 kg. - 2,5 l. per 100 km. - Max. snelheid 75 km per uur. ; 3 versnellingen.

PAUL VALLEE (Frankrijk) : Mot. 2 t. - 125 cm3 - 5 P.K. - 3 versnel. Gewicht : 72 kg. - Verbruik : 2 l. per 100 km. - 75 km per uur.

WALBA (Duitsland) : Type 125 - Motor 2 t. 120 cm3. - 4 P.K. - Gewicht : 72 kg. 3 versnel. - Verbruik : 2,5 l. per 100 km. - Max. snelhheid : 70 tot 75 km per uur.

TERROT (Frankrijk) : Motor 2 t. - 2 versnel. 106 cm3 - 2 l. per 100 km. - Max. snelheid 53-58 km per uur.

HUMOR UIT TEXAS

IN het Zuiden van Texas loopt een rivier waarover hier en daar een brug geslagen werd. Al de bruggen verkeren echter in staat van ontbinding.

Twee farmers rijden met hun afgejakkerde Fordjes naar zo 'n brug toe. De eerste zwenkt echter juist voor de brug af, geeft volle gas, zoeft door het water en komt behouden aan de andere oever. De tweede farmer is een ernstig man en rijdt over de brug, t.t.z. : tot in het midden van de brug want daar zakt hij er met auto en al door.

De eerste farmer heeft dat schouwspel gezien. Hij lacht zich haast een breuk en roept :

— Wat een ezel, wat een ezel ! Hij is van de streek, kent de brug en rijdt er toch over !

UIT ENGELAND

MEESTER : Nu gaan we uitrekenen hoeveel duizend pond uitgezet tegen één procent in twee jaar opbrengen.

Al de jongens buigen zich over hun schrijfboek behalve de kleine Harold.

Meester : Doe jij niet mee, Harold ?

Harold : Neen, meester, tegen één procent is de zaak niet interessant !

REIZIGER : Chauffeur, ik vroeg me zo snel mogelijk naar het Victoria station te brengen en nu rijden we reeds voor de zesde keer langs de Sint-Paulus kathedraal !

De chauffeur met verongelijkt gezicht : U is dus een Londenaar ! Waarom hebt u dat niet dadelijk gezegd, ik hield u voor een Amerikaan!

UIT DUITSLAND

JOHN HAGENBECK, cirkuseigenaar en beroemd olifantenjager nodigde op zekere dag een vriend uit zijn nieuwe aanwinst, een slangenbezweerder, te komen bewonderen. De Indische slangenbezweerder vertoonde zijn kunsten en de vriend van Hagenbeck riep vol bewondering :

— Fantastisch !

— Zo fantastisch is het niet, antwoordde Hagenbeck droog.

— Neen ? Kun jij dan slangen bezweren misschien ?

— Ja, ik kan slangen bezweren!

— ... dus jij kunt slangen bezweren en ze horen je, luisteren naar je...

Hagenbeck na een ogenblik aarzelen :

— Ik kan slangen bezweren. Of ze naar me luisteren weet ik niet, dat is hun zaak !

UIT ZWEDEN

ENKELE maanden voor zijn dood wandelde de koning van Zweden in de Dierentuin. Twee meisjes-studenten gaan hem voorbij met eerbiedige groet. Twee passen verder zegt de ene tot de andere :

— Onze koning ziet er niet goed uit. Hij is nu toch al heel oud...

Koning Adolf draaide zich lachend om en zei :

— Maar horen doet hij nog goed !...

DE Romeinen, die toch echte smulpapen waren, zijn nooit op het idee gekomen een spijskaart op te stellen. Steeds werd de eerste de beste schotel opgediend zonder zich te bekommeren om wat er daarna volgen zou. In 1541 ontving Hertog Hendrik van Braunschweig, toen hij zijn vrienden een groot feestmaal aanbood, te Regensburg, van zijn kok een briefje waarop deze al de gerechten had genoteerd, in de volgorde waarin hij ze zou laten opdienen. De vorst zorgde er dus voor, nog eetlust te hebben als zijn lievelingsgerechten op tafel kwamen. Al de genodigden vonden het idee van de kok zo buitengewoon, dat ze voortaan in hun woning ook dergelijke spijskaarten lieten opstellen. Van Regensburg uit veroverde de spijskaart heel de wereld.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WAAROM ZINGT EEN VOGEL ?

OP de vraag « Voor of tegen de vogel in een kooi » klonk jullie antwoord eensgezind : Geen opgesloten vogels. Laat ze de vrijheid, wij horen ze zo graag zingen ! Wisten jullie dat, bij de vogels alléén de mannetjes zingen ?

En waarom alleen « hij » zingt ?

Om de aandacht van zijn uitverkorene op zich te vestigen, om te tonen wat een geluid, wat een kracht er in zijn keel zit en meer nog, en dat is de bijzonderste reden : om het zijn buren duidelijk te maken dat hij heer en meester is.

Zelfs wanneer verschillende paren op één boom wonen, kennen ze nog het gevoel van het privaatbezit.

De boom, de ruimte er omheen, het nest, het wijfje dat alles in hun eigen bezit waar ze niemands inmenging dulden. Om dit buurlui en rivalen aan het verstand te brengen zingt de vogel.

GEEN VERKOUDHEDEN IN DE POOLSTREKEN !

DE expedities die naar de Noord- of Zuidpool trekken nemen een hele apotheek mee. Wat men daarin tevergeefs zal zoeken zijn middeltjes tegen verkoudheden omdat verkoudheden aan de Polen onbekend zijn ! Waarom ? Deze vraag werd zo pas door de geleerden opgelost : aan de Noord- en Zuidpool loopt een bacteriënvrije zone t.t.z. de bacteriën zijn er schijndood, ze werken niet.

De laatste Amerikaanse expeditie vond de hut van Scott terug, die nu veertig jaar geleden werd opgetrokken, en geen enkel spoor van ouderdom vertoonde. De nagels en andere metalen voorwerpen in het hut achtergelaten hadden geen enkele roestvlek. Het vlees door Scott in de hut gelaten, werd gebraden en was zo fris alsof het vers geslacht was. Men vond tropische planten in het ijs en enkele daarvan kon men terug tot leven wekken. Zo bekeken gaat men geloven, dat de Polen een Doornroosjesland zijn waar niets dood is, doch alles slaapt.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

Wees voorzichtig met je juweel, Miss Lola... Tijdens je optreden heb ik Donkey in het oog gehouden en ik wed er m'n hoofd op, dat hij er zich meester wil van maken...

Je hebt misschien gelijk. Ik zal het dadelijk naar M. Trevor brengen.

Ik dank je voor je goede raad !

Tot ziens !...

Maar als Miss Lola haar voornemen wil ten uitvoer brengen...

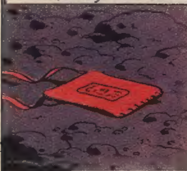
...wordt de deur geruisloos geopend.

(Wordt voortgezet.)

Alvorens een lange, onbekende gang door te gaan, liet Mortimer zijn vest naar beneden glijden, opdat Nasir ze zou vinden. Het vest bleef aan een rotspunt hangen. Nasir komt in de mastaba en zoekt overal...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS

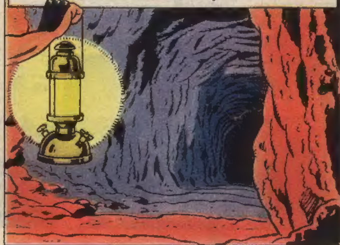

(Wordt voortgezet.)